

Mi legyen a Nemzeti Galériával?

Nagy érdeklődéssel és helyesléssel figyelem azt a közérdekű akció, melyet a Magyar Nemzet a Nemzeti Galéria otthonának szolgáló építészeti műremeknek, a Hauszmann-féle Kúriának múzeumként való további fenntartása érdekében folytat.

A művészet megbecsülése, fontosságának elismerése nyert kifejezést abban, hogy a magyar képzőművészet újkori alkotásainak legjavát éppen az ország legrepresentatívabb pontján, az Országház tőszomszédságában helyeztük el. Nem kis áldozatba került ennek az épületnek múzeumná, kiállítási intézménnyé való átalakítása és ha a közeljövőben valóban sor kerül is kultúrügy-teményeink egy részének az újjáépülő Vár palotájában való elhelyezésére, mindenképpen kívánatos, hogy a Nemzeti Galéria mai épülete hivatali helyiségekké történő költséges visszaalakítása helyett megtartsa művészeti centrum jellegét. Erre annál is inkább szükség van, mert Budapest szűkében van kiállítóhelyiségeknek (nem egy régi kiállítási helyiség hiányzik — közülük elsősorban a Nemzeti Szalont kell említeni), a közönség megnövekedett művészeti érdeklődésének kielégítésére a meglévő kiállítási helyiségek elégtelenek. Elégtelenek többek között azért, mert a művészi alkotó tevékenység is jelentékenyen megnövekedett az utóbbi két évtizedben és a kiállítási csarnokokat részben pótló, műalkotásokat bemutató és árusító termek (Derkovits-terem, Dürer-terem, Mednyánszky-terem stb.) éppen olyan időpontban vannak zárva, amikor azokat a dolgozók leginkább látogathatnák, vagyis szombaton délután és vasárnapon. Ez a körülmény is indokolja a Nemzeti Galériának kiállítóhelyiség formájában való fenntartását, de indokolja az is, hogy a legmodernebb művészeti irányzatoknak speciális muzeális szintű hajléka mind ez ideig nincsen. Ezen nem csupán a festészet és a szobrászat legújabb kísérletező irányait kell érteni, hanem az iparművészeti, alkalmazott művészeti ágazatokat is, mint a kerámia, modern lakásművészet, fotóművészet, plakát- és alkalmazott grafika. (Utóbbihoz kell sorolnunk a könyvillusztráció és a nyomdaművészet termékeit, tehát művészi nyomtatványokat.) Mivel az aktuális művészet definiálása nem könnyű, hangsúlyozni kell, hogy ezen olyan művészeti alkotások összességét is értenünk kell, melyek még a kísérletezés stádiumában vannak. De merész, előremutató próbálkozásai a műértő szemlélő számára magas rendű művészi élményt nyújta-

nak még akkor is, ha esztétikájuk műfaji síkon egyelőre még kialakulatlan. Tetszenek ezek a művek bizonyosan azért, mert szűkkeblű műfaji kategóriák nélkül is eleget tesznek egy magasabb rendű szépségigénynek. Mi okunk volna továbbá (hogy a fotóról beszéljünk) egy Escher Károly, Koffán, Sziklai Rezső, Vajda, Langer, Reisman és sok más kitűnő fényképész remekműveitől azt a művészeti alkotás jelleget megtagadni, mely jogot ad ilyen alkotásoknak múzeumban való elhelyezésére. A világ nem egy nagyvárosában vannak már múzeumai a legmodernebb művészetnek — miért ne valósíthatnók meg ezt mi is? A Nemzeti Galéria teremrendszere — előnyösebb oszthatóságával és nagyobb intimitásával — a Múcsarnoknál szerencsésebb kiképzésű épület. Gondolni lehetne, sőt kellene továbbá (kulturális síkon alig felbecsülhető kezdeményezésként) visszatérő, háromévenként ismétlődő triennálék megrendezésére ezen a helyen, amelyek az aktuális művészeteknek (fotó, plakát, alkalmazott grafika stb.) nemzetközi seregszemlét valósítanak meg nagyvonalú keretek között.

B. J.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

OSZTALYOZÁS

Szerző: B. J.		Cím: Mi legyen a Nemzeti Galériával?		Forrás: Magyar Nemzet	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Tárgy	708
	1966. febr. 23.			Hely	Nemzeti Galéria
				Idő	1966.
				Személy	
				Helyszám	